

Arrest

nr. 174 579 van 13 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 11 november 1967. U bent sjiïet en woonde tot 1973 in Najaf. Dan verhuisde u naar Bagdad. Tijdens het sektarisch geweld keerde u van 2006 tot 2008 terug naar Najaf. Van 2004 tot 2012 werkte u voor een rechtbank, eerst als chauffeur van een rechter en later als griffier.

Vanaf 2012 werkte u voor de Nationale Veiligheidsdienst (Amn al Watani of Jihaz al Amn al Watani), onder leiding van (F.F.). U was geen militair maar deed er financieel en administratief werk. In die functie was u mee verantwoordelijk voor de organisatie van een opleiding voor kandidaat-officieren (al-Fath al-Mubien).

Op 15 juli 2015 kreeg u telefoon van iemand van de sjiiitische militie Asaib Ahl al-Haqq (AAH). Deze persoon wilde dat u hem de namen gaf van alle soennitische deelnemers aan de cursus. U hechtte geen belang aan deze telefoon en dacht dat het een grap was. U deed alsof u akkoord ging, maar ondernam niets. Op 17 juli kreeg u opnieuw telefoon van dezelfde persoon die op strengere toon herhaalde dat hij de namen wilde. U vreesde gevaar en ging met uw familie naar Najaf. Twee dagen later, op 19 juli, keerde u terug naar uw werk in Bagdad. Op 20 juli vond u in uw garage een dreigbrief. U nam uw identiteitsdocumenten en trok met uw gezin opnieuw naar Najaf. Maar ook in Najaf was u niet op uw gemak: uw broer is immers naar de Verenigde Staten vertrokken, in Najaf is men daarvan op de hoogte en beschouwt men hem als een vijand. U bracht uw vrouw naar Waset. Zelf ging u terug naar Bagdad naar het huis van een tante langs moederskant. U bleef angstig en besloot het land te verlaten. Op 22 juli verliet u Irak met het vliegtuig naar Istanboel. U kwam in België aan op 17 augustus 2015 en vroeg er dezelfde dag asiel aan. Op 30 september 2015 bevestigde de Verenigde Staten dat u, via uw broer, een aanvraag voor hervestiging kan indienen. De aanvraag hiervoor was ingediend op 31 maart 2014.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: een identiteitskaart, een woonkaart, een nationaliteitsbewijs, een verkiezingskaart, een werkbadge van een rechtbank, een badge voor de Groene Zone in Bagdad (geldig tot 16 september 2015), een werkbadge van uw latere werk, N.S.S., een boarding pass, een huwelijksakte (gelegaliseerde kopie), een diploma. U legt ook kopieën neer van de paspoorten en andere identiteitsdocumenten van uw vrouw en kinderen en diverse kopieën van documenten met betrekking tot uw laatste job (m.b.t. de opleiding die u organiseerde, foto's van de leden van het organiserend comité, bedankbrieven, ontvangstbewijzen) en foto's van uzelf tijdens uw vluchtroute.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Omwille van tal van tegenstrijdigheden en vage verklaringen moet immers worden vastgesteld dat uw asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Om te beginnen bent u erg vaag en geeft u bovendien uiteenlopende verklaringen over de reden waarom AAH precies u zou hebben gecontacteerd om de namen van de soennitische deelnemers door te geven. Aanvankelijk geeft u als reden dat 90% van uw collega's tot een of andere partij behoren, maar dat u onafhankelijk was (CGVS gehoorverslag pag. 8). Als u erop wordt gewezen dat er leden van AAH zelf zijn die deelnemen aan de opleiding (zoals u zelf bevestigt – pag. 9) en dat zij dus evenzeer de namen kunnen doorgeven, zegt u dat niemand de lijst had van de deelnemers, behalve u en de grote baas (CGVS gehoorverslag pag. 9). Ook later kan u hierop geen sluitend antwoord geven. U stelt dat de namen van de kandidaten codes hebben en dat u de enige bent die ze heeft. Het is onwaarschijnlijk dat voor een opleiding die wordt gegeven voor 250 personen (CGVS gehoorverslag pag. 8) u en uw baas de enigen zouden zijn die aan deze 'codes' zouden kunnen geraken. U geeft trouwens zelf toe dat leden van AAH die deelnemen aan de opleiding mogelijks ook aan de namen kunnen geraken, aangezien ze in dezelfde kazerne zitten (CGVS gehoorverslag pag. 10).

Niet coherent bent u bovendien als u zegt dat u uw overste niet kon inlichten over de telefoongesprekken omdat het zou kunnen dat die persoon ook van AAH is. Dat is vreemd want in dat geval had AAH zich de moeite kunnen besparen om op u beroep te doen en rechtstreeks uw overste kunnen aanspreken (CGVS gehoorverslag pag. 8).

Over de inhoud van de telefoongesprekken, toch een belangrijke reden waarom u gevlucht bent uit Irak, bent u erg vaag en vertelt u weinig spontaan. In het eerste telefoongesprek op 15 juli 2015 zou men enkel gevraagd hebben wie u bent en gezegd hebben dat u de verantwoordelijke bent die men nodig heeft, omdat men alle soennitische kandidaten in de opleiding wil. De persoon zei ook nog dat hij van AAH is (CGVS gehoorverslag pag. 8). Als u wordt gevraagd hoe lang dit gesprek geduurd heeft, zegt u dat dit 'minder dan vijf minuten' was. Als u de opmerking krijgt dat dit gesprek geen vijf minuten geduurd kan hebben maar eerder dertig seconden, zegt u dat u niet letterlijk vijf minuten zei maar 'iets minder'. Alle tijdsverhoudingen in acht genomen, vat u dadelijk na deze opmerking het gesprek weer kort samen: 'Ik zei, wie ben je, hij zei AAH' (CGVS gehoorverslag pag. 8). Als u nog eens wordt gevraagd wat u zei, zegt u: 'Ik zei ok, het zal goed komen'. Het is ongeloofwaardig dat u over dergelijk belangrijk telefoongesprek enkel in vage bewoordingen en slechts weinig spontaan kan antwoorden.

Bovendien, indien AAH werkelijk van u de namen van soennitische deelnemers zou willen hebben, kan men verwachten dat concrete afspraken worden gemaakt over hoe en aan wie u de namen zou moeten doorgeven. Als u hiernaar wordt gevraagd, zegt u eerst dat geen afspraken werden gemaakt en dat u dacht dat het een grapje was. Als u opnieuw wordt gevraagd naar afspraken zegt u plots dat de persoon aan de telefoon enkel zei dat hij u later zou bellen (CGVS gehoorverslag pag. 8).

Wanneer u er wordt op gewezen dat het toch vreemd is dat geen afspraken worden gemaakt, ontwijkt u de vraag. U zegt enkel dat u geen afspraak gemaakt heeft en ook geen namen doorgegeven, want u heeft een grote verantwoordelijkheid op het werk (CGVS gehoorverslag pag. 9).

Over het tweede telefoongesprek op 17 juli kan u nog minder vertellen, hoewel u zelf zegt dat de toon toen harder werd en u toen wel belang hechtte aan het gesprek. Als u wordt gevraagd wat die persoon toen zei, antwoordt u enkel: 'Hij zei, ben je (A.D.). Ik wil alle namen van de soennitische kandidaten in je opleiding'(CGVS gehoorverslag pag. 8). Als u nog eens wordt gevraagd wat er werd gezegd tijdens dit gesprek zegt u: "En, wat heb je gedaan over wat ik vroeg. Ik wil de namen van de soennitische kandidaten in je opleiding'. Hij was kwaad. Ik zei, 'Geef me tijd en ik bezorg je later'. Ik vroeg wie hij was, hij zei dat hij van AAH is. 'Morgen moet ik alle namen', en hij haakte af '. Als nog eens wordt gevraagd wat u heeft gezegd, ontwijkt u de vraag en antwoordt u dat u naar Najaf vluchtte. Indien u nog eens dezelfde vraag wordt gesteld, zegt u dat u zei dat het in orde zou komen. En als u nog eens uitdrukkelijk wordt gevraagd of er afspraken werden gemaakt, ontkent u dit. De man van AAH zou enkel gezegd hebben dat dit de laatste waarschuwing is. Net als bij het eerste telefoongesprek, kan u enkel in erg vage bewoordingen en op een weinig spontane wijze vertellen over het tweede telefoongesprek. Hoewel ook het tweede gesprek 'minder dan vijf minuten' zou geduurd hebben maar de bewoording harder was (CGVS gehoorverslag pag. 9).

Op 20 juli vond u een dreigbrief waarin u werd bedreigd met de dood als u het bevel van AAH niet zou nakomen. Maar ook deze keer werden geen afspraken gemaakt over hoe en aan wie u de namen zou moeten doorgeven. Het is bovendien niet geloofwaardig dat u het logo van AAH, dat prominent op de dreigbrief aanwezig is, niet kan omschrijven (CGVS gehoorverslag pag. 10). Van iemand die met de dood wordt bedreigd en de originele versie van de dreigbrief neerlegt, kan worden verwacht dat hij de brief al enige aandacht geschonken heeft en minstens bij benadering het logo van de organisatie die hem bedreigt kan omschrijven.

Verder legt u tegengestelde verklaringen af over de acties die u ondernam na deze telefoongesprekken en de dreigbrief. Het tweede telefoontje zou u gekregen hebben op 17 juli, rond dezelfde tijd als het eerste telefoontje. Dit is rond 21 u 's avonds (CGVS gehoorverslag pag. 8 en 9). U zegt dezelfde dag, op 17 juli, meteen naar het 150 tot 200 kilometer verder gelegen Najaf te zijn vertrokken en daar te zijn aangekomen rond 12 u 's middags (CGVS gehoorverslag pag. 9). Dit is uiteraard geheel onmogelijk.

U bent ook tegenstrijdig over waar u uw vrouw naartoe bracht na het vinden van de dreigbrief. Aanvankelijk zegt u dat u naar Najaf ging en onderweg een collega belde om ziekteverlof te vragen. Vervolgens bracht u uw vrouw naar een schoonzus in Wasit (CGVS gehoorverslag pag. 8). Even later zegt u dan weer dat u uw vrouw bracht naar tantes in Wasit (CGVS gehoorverslag pag. 10) en zegt u ook dat u het ziekteverlof heeft aangevraagd toen u onderweg was naar Bagdad, op de terugweg dus.

Verder bent u ook tegenstrijdig over de laatste verblijfplaats van uw vrouw en de informatie die u hierover heeft. Als u wordt gevraagd of u nog nieuws heeft van uw familie zegt u aanvankelijk dat u een dag voor het interview te weten kwam dat ze bij uw vriend zaten en dat ze van plan waren om te vertrekken, maar dat u niet weet waarheen (CGVS gehoorverslag pag. 5). Even verder zegt u dat u haar vanuit Turkije belde en dat bleek dat ze de wijk hadden moeten verlaten en dat u nu niet meer weet waar ze zijn (CGVS gehoorverslag pag. 8). Later, op de vraag of uw familie nog iets gehoord heeft van AAH, antwoordt u dat u niet weet waar uw gezin is, en dat ze bij een vriend zaten (CGVS gehoorverslag pag. 10). Uiteindelijk zegt u dan weer dat u de dag voor het interview contact met haar had maar dat ze niet gezegd had dat ze weg zou gaan. Uw zus zou u de ochtend van het interview gezegd hebben dat uw vrouw al twee dagen verhuisd is, dat ze naar een vriend ging en twee dagen later weer weg ging (CGVS gehoorverslag pag. 12). Dit alles is bijzonder weinig coherent.

Als u om verduidelijking wordt gevraagd waarom uw vrouw de wijk dan wel moest verlaten, weet u niet over welke wijk het gaat ('Bedoelt u Wasit?'). U vervolgt en zegt in algemene termen dat u werd beschouwd als vijand omdat uw broer met de Amerikanen werkte en ze daardoor elke dag naar een andere wijk moest verhuizen. Pas als u voor de tweede keer uitdrukkelijk wordt gevraagd of haar verhuis te maken heeft met uw persoonlijke problemen zegt u dat ze moeten verhuizen door u omdat AAH weet waar uw gezin is. Op elke moment zou uw zoon ontvoerd kunnen worden (CGVS gehoorverslag pag. 11 en 12).

Omwille van het grote aantal tegenstrijdigheden en de vage en weinig spontane verklaringen kan er geen geloof worden gehecht aan de dreigtelefoons, de dreigbrief en de gedwongen verplaatsing van uw vrouw. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u een vrees voor vervolging koestert.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd.

De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt wijzigen bovenstaande vaststellingen. Ze tonen hoogstens de identiteit van uzelf en uw gezin aan, uw vertrek uit Irak en uw professionele activiteiten. De documenten met betrekking tot uw professionele activiteiten tonen niet aan dat u bedreigingen van welke aard ook zou gekregen hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich, in wat zich aandient als een eerste middel, op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij benadrukt dat zijn identiteit, herkomst en nationaliteit niet worden betwist en vestigt de nadruk op de neergelegde documenten.

Verzoeker herhaalt de aangevoerde feiten en stelt tijdens het gehoor te hebben uitgelegd wat er is gebeurd in Irak. Hij preciseerde dat enkel hijzelf en zijn baas de lijst met de namen van de kandidaten hadden. Verzoeker gaf details en antwoordde op de vragen. De vragen waren kort. Wanneer bijkomende vragen werden gesteld, antwoordde hij correcter. Het is dus verkeerd te beweren dat verzoeker kort, zakelijk en onspontaan verhaalde. Het CGVS geeft een subjectieve conclusie.

Verzoeker toetst zijn asielrelaas aan de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève. In dit kader verwijt hij het CGVS dat zijn vorige werk niet in aanmerking werd genomen. Hij was griffier bij een rechtbank en schreef er verklaringen van verdachten. Hij heeft dus sommige personen gekend.

Volgens verzoeker stelt het CGVS zich geen vragen over de behoefte aan effectieve en niet-temporaire bescherming.

2.1.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij stelt dat het verkeerd is van het CGVS om te beweren dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is. Voorts doet hij gelden dat de informatie waarop de bestreden beslissing gebaseerd is verouderd is. Tevens citeert hij uit algemene informatie inzake de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad en uit het Franstalige arrest nr. 165 611 van 12 april 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

2.2.1. Verweerder legt op 16 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 23 juni 2016 en een document getiteld *"IRAK – VRIJWILLIGE TEURGKEER"* van 24 juni 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.2.2. Verweerder legt op 18 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het dossier. Het betreft de *COI Focus "IRAK, Addendum. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2.3. Verweerder legt op 22 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een bijdrage neer van 16 augustus 2016 van *"Musings on Iraq"* (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Verzoeker legt ter terechtzitting van 24 augustus 2016 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

Bij deze aanvullende nota voegt hij de volgende stukken: cijfers van Iraqi Body Counts (IBC) (stuk 1), een bijdrage van Al-Monitor van 5 augustus 2016 (stuk 2), een artikel van de BBC van 3 juli 2016 (stuk 3), bijdragen van het EPIC (stukken 4-7), een bijdrage van het ISW (stuk 8), een blogpost van 5 juli 2016 (stuk 9), enkele bijdragen van Musings on Iraq (MOI) (stukken 10-12), enkele persartikelen (stukken 13-18), twee documenten van de UN Mission to Iraq van juli 2016 (stukken 19-20), een UK Home Office rapport van augustus 2016 (stuk 21), informatie van MOI (stukken 22-14), een rapport van 8 augustus 2016, getiteld *Fight of Flight: The Desperate Plight of Iraq's "Generation 2000"* (stuk 25) en informatie van IBC (stukken 26-28).

Verzoeker verwijt het CGVS in zijn aanvullende nota dat in de nota van 12 augustus 2016 een deel van de bronnen die geraadpleegd werden niets meer zijn dan een herlezing van (veel) oudere documenten. Deze zijn voorbijgestreefd door de recente ontwikkelingen.

Verzoeker verwijst voorts naar de gevolgen van de zware aanslag op 3 juli 2016 te Karrada voor de minister en het hoofd van de veiligheidsdienst. Verder wijst hij op het sektarische karakter van het geweld en op de zware tol van de voormelde aanslag.

Waar verweerder in de recente nota verwijst naar de nota van 23 juni 2016, stelt verzoeker dat het niet duidelijk is of deze nota in het onderhavige dossier door het CGVS werd neergelegd.

Verzoeker wijst erop dat er humanitaire problemen zijn naar aanleiding van de burgers die Fallujah ontvluchten, dat er op zulke vluchtende burgers wordt geschoten door IS en dat IS gedwongen rekruteert en voedsel weigert bij gebrek aan medewerking.

Verder wijst hij erop dat er aanvallen plaatsvinden op IDP kampen in Bagdad en dat er aanslagen worden gepleegd. De situatie in Bagdad is zorgwekkend en aanslagen blijven voortduren in en rond Bagdad.

Het CGVS houdt er voorts geen rekening mee dat de bomaanslag van 3 juli 2016 de positie van de huidige eerste minister in Irak, die reeds wankel is, nog zal verzwakken. Het CGVS trekt, hoewel het verwijst naar een document van het ISW, dus niet de gevolgen die het document zelf trekt.

Verzoeker brengt verder nog een aantal van de door het CGVS gebruikte bronnen bij. Volgens hem blijkt hieruit dat het geweld verschillende vormen aanneemt en als willekeurig aanzien dient te worden. Het is duidelijk dat er geen veiligheid en geen hoop zijn voor Irak.

Verzoeker stelt zich voorts vragen bij de correctheid van de analyse van *"Musings on Iraq"* (MOI). In mei meende deze site dat IS aan slagkracht verloor, terwijl IS het geweld in juni en juli opvoerde. Verzoeker merkt op dat de schrijver van MOI een middelbare school-leraar uit Californië is, die zich baseert op het nalezen van artikelen over Irak in het algemeen. Vragen kunnen gesteld worden bij diens *"mijmeringen"*. De auteur is niet ter plaatse en zijn lectuur schijnt zich te beperken tot wat er in Californië voorhanden is. De auteur pocht dat hij wordt geciteerd door het UK Home Office doch daarbij blijkt dat zijn cijfers veel minder accuraat zijn dan deze van *"Iraq Body Count"* (IBC) en van de VN. Hiermee is eveneens het document *"declining violence in Iraq jan-jul 2016"* ontkracht. Dit is gebaseerd op het aantal 'incidenten', hetgeen een werkwijze is die noch door de VN, noch door IBC gehanteerd wordt.

De cijfers van MOI zijn bovendien enkel gebaseerd op een lectuur van een veertigtal kranten, terwijl IBC zich baseert op meer bronnen. De cijfers mogen dan ook niet worden aanzien als bewijs voor een vermindering van het geweld. Zelfs indien er een vermindering was, dan nog zijn de cijfers sedert juni opnieuw gestegen. Het aantal slachtoffers schiet eveneens opnieuw de hoogte in. Verzoeker brengt de bijdrage van MOI van 23 augustus bij. Hieruit blijkt dat MOI eenzijdig informatie herkaut. De conclusie is echter interessant nu besloten wordt dat het gebrek aan toekomstperspectief voor de jeugd aanleiding dreigt te geven tot een nieuwe politieke crisis en een gewapend conflict. De enige wijze om te overleven is zich aan te sluiten bij een gewapende groepering of om te vluchten.

Verzoeker verwijst naar de verhoogde onveiligheid van controleposten en de aanslag van 3 juli 2016. IS laat kleine cellen onafhankelijk van elkaar opereren en één en ander hangt samen met de aanval op Fallujah, die maakt dat IS door aanslagen te plegen prestige tracht terug te winnen.

Wat de gegevens van de VN betreft, houdt het CGVS er verder geen rekening mee dat deze cijfers als minimum beschouwd moeten worden en dat de bijkomende vlucht en volksverhuizingen eveneens veel slachtoffers maken. Tienduizenden mensen zijn op de vlucht naar aanleiding van het offensief op Fallujah.

Samenvattend besluit verzoeker dat de verhoging van het geweld en de verzwakking van de politiek gedocumenteerd zijn. Hij snapt niet hoe het CGVS kan besluiten dat de situatie niet fundamenteel gewijzigd is sedert begin juli. Het aantal aanslagen en het aantal slachtoffers gaat duidelijk in stijgende lijn. Alle bronnen vrezen voor de toekomst.

De huidige cijfers zijn bovendien vergelijkbaar met deze van eind 2015. Toen werd er wel subsidiaire bescherming geboden.

Het artificiële onderscheid tussen willekeurig en gericht geweld vindt voorts geen steun in de documenten. Een belangrijk deel van het geweld is willekeurig.

Verzoeker verwijst nog naar arrest nr. 172 676 van 28 juli 2016, nr. 169 112 van 6 juni 2016 en nr. 167 850 van 19 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

2.4.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.4.4. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten omdat hij problemen kende met Asaeb Ahl al Haq (AAH). Deze groepering zou hebben gewenst dat hij de namen meedeelde van de soennitische kandidaten van de opleiding die hij mee organiseerde.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Om te beginnen bent u erg vaag en geeft u bovendien uiteenlopende verklaringen over de reden waarom AAH precies u zou hebben gecontacteerd om de namen van de soennitische deelnemers door te geven. Aanvankelijk geeft u als reden dat 90% van uw collega’s tot een of andere partij behoren, maar dat u onafhankelijk was (CGVS gehoorverslag pag. 8). Als u erop wordt gewezen dat er leden van AAH zelf zijn die deelnemen aan de opleiding (zoals u zelf bevestigt – pag. 9) en dat zij dus evenzeer de namen kunnen doorgeven, zegt u dat niemand de lijst had van de deelnemers, behalve u en de grote

baas (CGVS gehoorverslag pag. 9). Ook later kan u hierop geen sluitend antwoord geven. U stelt dat de namen van de kandidaten codes hebben en dat u de enige bent die ze heeft. Het is onwaarschijnlijk dat voor een opleiding die wordt gegeven voor 250 personen (CGVS gehoorverslag pag. 8) u en uw baas de enigen zouden zijn die aan deze 'codes' zouden kunnen geraken. U geeft trouwens zelf toe dat leden van AAH die deelnemen aan de opleiding mogelijks ook aan de namen kunnen geraken, aangezien ze in dezelfde kazerne zitten (CGVS gehoorverslag pag. 10)."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Hij beperkt zich immers tot een loutere herhaling van zijn eerdere verklaring dat enkel hij en zijn baas de lijst met namen hadden. Hiermee doet hij geenszins aan de voormelde, dienaangaande gedane vaststellingen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts onverlet waar gesteld wordt:

"Niet coherent bent u bovendien als u zegt dat u uw overste niet kon inlichten over de telefoongesprekken omdat het zou kunnen dat die persoon ook van AAH is. Dat is vreemd want in dat geval had AAH zich de moeite kunnen besparen om op u beroep te doen en rechtstreeks uw overste kunnen aanspreken (CGVS gehoorverslag pag. 8)."

Deze vaststelling vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, gezien verzoeker deze ongemoeid laat, door de Raad overgenomen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"Over de inhoud van de telefoongesprekken, toch een belangrijke reden waarom u gevlucht bent uit Irak, bent u erg vaag en vertelt u weinig spontaan. In het eerste telefoongesprek op 15 juli 2015 zou men enkel gevraagd hebben wie u bent en gezegd hebben dat u de verantwoordelijke bent die men nodig heeft, omdat men alle soennitische kandidaten in de opleiding wil. De persoon zei ook nog dat hij van AAH is (CGVS gehoorverslag pag. 8. Als u wordt gevraagd hoe lang dit gesprek geduurd heeft, zegt u dat dit 'minder dan vijf minuten' was. Als u de opmerking krijgt dat dit gesprek geen vijf minuten geduurd kan hebben maar eerder dertig seconden, zegt u dat u niet letterlijk vijf minuten zei maar 'iets minder'. Alle tijdsverhoudingen in acht genomen, vat u dadelijk na deze opmerking het gesprek weer kort samen : 'Ik zei, wie ben je, hij zei AAH' (CGVS gehoorverslag pag. 8). Als u nog eens wordt gevraagd wat u zei, zegt u : 'Ik zei ok, het zal goed komen'. Het is ongeloofwaardig dat u over dergelijk belangrijk telefoongesprek enkel in vage bewoordingen en slechts weinig spontaan kan antwoorden.

Bovendien, indien AAH werkelijk van u de namen van soennitische deelnemers zou willen hebben, kan men verwachten dat concrete afspraken worden gemaakt over hoe en aan wie u de namen zou moeten doorgeven. Als u hiernaar wordt gevraagd, zegt u eerst dat geen afspraken werden gemaakt en dat u dacht dat het een grapje was. Als u opnieuw wordt gevraagd naar afspraken zegt u plots dat de persoon aan de telefoon enkel zei dat hij u later zou bellen (CGVS gehoorverslag pag. 8). Wanneer u er wordt op gewezen dat het toch vreemd is dat geen afspraken worden gemaakt, ontwijkt u de vraag. U zegt enkel dat u geen afspraak gemaakt heeft en ook geen namen doorgegeven, want u heeft een grote verantwoordelijkheid op het werk (CGVS gehoorverslag pag. 9).

Over het tweede telefoongesprek op 17 juli kan u nog minder vertellen, hoewel u zelf zegt dat de toon toen harder werd en u toen wel belang hechtte aan het gesprek. Als u wordt gevraagd wat die persoon toen zei, antwoordt u enkel: 'Hij zei, ben je (A.D.). Ik wil alle namen van de soennitische kandidaten in je opleiding'(CGVS gehoorverslag pag. 8). Als u nog eens wordt gevraagd wat er werd gezegd tijdens dit gesprek zegt u: "En, wat heb je gedaan over wat ik vroeg. Ik wil de namen van de soennitische kandidaten in je opleiding'. Hij was kwaad. Ik zei, 'Geef me tijd en ik bezorg je later'. Ik vroeg wie hij was, hij zei dat hij van AAH is. 'Morgen moet ik alle namen', en hij haakte af '. Als nog eens wordt gevraagd wat u heeft gezegd, ontwijkt u de vraag en antwoordt u dat u naar Najaf vluchtte. Indien u nog eens dezelfde vraag wordt gesteld, zegt u dat u zei dat het in orde zou komen. En als u nog eens uitdrukkelijk wordt gevraagd of er afspraken werden gemaakt, ontkent u dit. De man van AAH zou enkel gezegd hebben dat dit de laatste waarschuwing is. Net als bij het eerste telefoongesprek, kan u enkel in erg vage bewoordingen en op een weinig spontane wijze vertellen over het tweede telefoongesprek. Hoewel ook het tweede gesprek 'minder dan vijf minuten' zou geduurd hebben maar de bewoording harder was (CGVS gehoorverslag pag. 9).

Op 20 juli vond u een dreigbrief waarin u werd bedreigd met de dood als u het bevel van AAH niet zou nakomen. Maar ook deze keer werden geen afspraken gemaakt over hoe en aan wie u de namen zou moeten doorgeven. Het is bovendien niet geloofwaardig dat u het logo van AAH, dat prominent op de dreigbrief aanwezig is, niet kan omschrijven (CGVS gehoorverslag pag. 10). Van iemand die met de dood wordt bedreigd en de originele versie van de dreigbrief neerlegt, kan worden verwacht dat hij de brief al enige aandacht geschonken heeft en minstens bij benadering het logo van de organisatie die hem bedreigt kan omschrijven."

Verzoeker slaagt er geheel niet in deze motieven te weerleggen. In zoverre hij deze tracht toe te schrijven aan het feit dat er geen bijkomende vragen zouden zijn gesteld, dient immers te worden vastgesteld dat dit een loutere miskennis vormt van de inhoud van het gehoorverslag en de voormelde motieven. Er werden hem weldegelijk vele duidelijke vragen gesteld omtrent de inhoud van de telefoongesprekken en de dreigbrief en verzoeker bleek daarbij blijkens zijn voormelde gezegden geheel niet in staat om hierover op een spontane, concrete, gedetailleerde en doorleefde wijze te verhalen. Hoe dan ook laat verzoeker de vaststelling ongemoeid dat de handelwijze van AAH geheel niet aannemelijk is. Indien AAH van verzoeker daadwerkelijk namen wenste te bekomen, kon worden verwacht dat hierover tijdens de diverse telefoongesprekken en/of in de dreigbrief concrete afspraken zouden zijn gemaakt. Door dit niet te doen maakte deze organisatie het hem namelijk onmogelijk om op haar eisen in te gaan.

Verzoeker onderneemt voorts niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing te weerleggen en laat deze geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt dat (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de acties die hij ondernam na de telefoongesprekken en de dreigbrief; (ii) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over de plaats waar hij zijn vrouw naartoe bracht na het vinden van de dreigbrief en het aanvragen van zijn ziekteverlof; (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de laatste verblijfplaats van zijn vrouw en de informatie die hij hierover had; (iv) de neergelegde documenten de voormelde vaststellingen niet kunnen wijzigen. De motieven die dienaangaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien deze door verzoeker op generlei wijze worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker ertoe zouden hebben aangezet om zijn land te verlaten.

Verzoeker verwijt het CGVS wel nog dat zijn voormalige werk op een rechtbank niet in aanmerking werd genomen. Deze werkzaamheden eindigden echter reeds in 2012 en vormden voor verzoeker klaarblijkelijk geen reden om zijn land van herkomst te verlaten. Hij bleef nadien nog jarenlang in Irak en Bagdad. Mede gelet op het voorgaande, haalde hij gedurende deze periode daarenboven geen geloofwaardige, ernstige en recente, aan zijn voormelde beroepsactiviteit gelinkte problemen aan. Gezien hij zulke problemen niet kende in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat hij op heden en bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst plots wel zulke problemen zou ondervinden. Verzoeker beperkt zich daarenboven tot het algemene betoog dat hij verklaringen noteerde en dus sommige personen heeft gekend. Hij laat na zijn vrees ook maar enigszins te concretiseren. Hij duidt niet om welke personen het zou gaan. Evenmin haalt hij enig concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat, waarom of in welke omstandigheden hij op heden zou dreigen te worden gevisieerd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde en bijgebrachte (rechtsplegingsdossier, stukken 1 en 13) als de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stukken 7, 9 en 11) informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agenschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Iraakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Iraakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Iraakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De in het verzoekschrift opgenomen verwijzing naar het Franstalige arrest nr. 165 611 van 12 april 2016 van de RvV is niet dienstig. Dit arrest heeft immers geen betrekking op de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

Het betoog in verzoekers aanvullende nota is evenmin van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

De COI Focus Irak aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad van 23 juni 2016 bevindt zich weldegelijk in het dossier.

In zoverre verzoeker daarnaast de betrouwbaarheid van (de informatie van) de auteur van de blog Musings on Iraq tracht te ondermijnen, dient te worden opgemerkt dat deze bron weldegelijk als betrouwbaar kan worden aangemerkt. Deze bron wordt immers geciteerd door diverse objectieve, gezaghebbende en betrouwbare organisaties en bronnen. Zo wordt deze geciteerd in het rapport van het UK Home Office dat verzoeker als stuk 21 bij de aanvullende nota voegt (p.17). Tevens wordt deze blijkens het stuk 23 bij de aanvullende nota geciteerd door onder meer CNN, the Christian Science Monitor, the National, the Centre for Strategic and International Studies, the Institute for the Study of War, All Iraq News Agency, diverse kranten in Irak en diverse boeken over Irak. Bovendien is het niet ernstig van verzoeker om enerzijds de betrouwbaarheid van (de informatie van) de auteur van Musings on Iraq in twijfel te trekken doch om anderzijds wel te stellen dat er met de conclusies die deze persoon trekt rekening gehouden moet worden.

De verwijzing naar de val van Fallujah is niet dienstig aangezien verzoeker van Bagdad en Najaf afkomstig is.

De verwijzing naar de situatie van de IDP's die in Bagdad verblijven is evenmin dienstig aangezien verzoeker afkomstig is uit Bagdad en niet als IDP kan worden aanzien.

Ook verzoekers verwijzing naar een aantal arresten van de RvV is *in casu* niet dienstig. Het arrest nr. 172 676 en het arrest nr. 187 850, waarin overgegaan werd tot een erkenning van de vluchtelingenstatus, hadden betrekking op individuele asiëldossiers. Dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. In de betrokken dossiers werd bovendien geoordeeld dat de verklaringen van de betrokkenen weldegelijk geloofwaardig waren en dat zij aangetoond hadden dat zij een persoonlijk risico op vervolging liepen bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. Verzoeker toont geenszins aan zich in een vergelijkbaar geval te bevinden nu zijn relaas en zijn problemen reeds hoger ongeloofwaardig werden bevonden. In het arrest nr. 169 112, daterend van 6 juni 2016, werd geoordeeld dat er indertijd onvoldoende actuele informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in Bagdad. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4.6. Gelet op de hoger gedane vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of ernstige schade heeft ondervonden. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS